

Capitolul 19

Legea jertfei de mulțumire

Leviticul 7.11-36

Dacă privim ordinea legilor jertfelor, vedem că aceasta se abate de la ordinea care a fost la instaurarea jertfelor. În Levitic 1 găsim arderea-de-tot, în capitolul 2 jertfa de mâncare, în capitolul 3 jertfa de mulțumire sau de pace, iar în capitolele 4 și 5 jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Această ordine este foarte importantă. Dacă în arderea-de-tot am privit slava Domnului Isus, după aceea natura (firea) Lui omenească sfântă și curată în jertfa de mâncare și în cele din urmă am văzut cum pe această bază avem părtașie cu Dumnezeu și cu Domnul Isus, așa cum ne este arătat în jertfa de pace sau de mulțumire, apoi este de la sine înțeles că noi trebuie să ne curățim, așa cum citim în 1 Ioan 3.3: „Și oricine are această nădejde în El, se curățește, după cum El este curat”. Este imposibil ca noi să ne ocupăm cu slava Domnului, fără ca noi să ne curățim în prezența lui Dumnezeu, ca să fim și practic sfinți. În această ordine ne-a dat Dumnezeu și jertfele.

Însă în legile jertfelor găsim întrebuintarea practică și aici vedem o altă ordine: mai întâi legea arderii-de-tot și a jertfei de mâncare, apoi cea a jertfei pentru păcat și a jertfei pentru vină și, în încheiere, legea jertfei de mulțumire. Tot așa vedem și în 1 Corinteni 11. Într-adevăr, ar trebui ca noi să ne judecăm mereu în lumina lui Dumnezeu, căci numai prin judecata de sine vom fi curățiți, însă trebuie s-o facem mai ales atunci când ne strângem la masa Domnului. Aceasta au uitat-o corinteni și de aceea unii dintre ei au fost judecați de Dumnezeu, iar Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Dacă ne-am judeca singuri, nu vom fi judecați” (1 Corinteni 11.31). Acest gând ne este prezentat în legile jertfelor. Vedem în acestea că adevărurile Noului Testament își găsesc totdeauna perechea în modelele Vechiului Testament.

Aici ne este prezentat, deci, că se găseau diferite jertfe. Prin aceasta nu mă gândesc la diferitele jertfe pe care le-am văzut în capitolul 3. Despre aceasta nu este vorba aici, ci de motivul care îl însuflețește pe cel ce aducea jertfa. În versetul 12 este vorba de o jertfă de mulțumire, care este adusă ca „laudă” și în versetul 16 „pentru împlinirea unui jurământ sau ca dar de bună voie”. Deci nu este important numai ce aducem, ci și de ce aducem o jertfă. Sper să revin la aceasta.

În versetul 12 și 13 vedem că la jertfa de mulțumire trebuia adusă și o jertfă de mâncare. Dumnezeu vrea ca noi nu numai să vedem lucrarea Domnului Isus, ci și persoana Sa. Lucrarea Sa este minunată de frumoasă, însă cu mult mai minunată este Persoana care a făcut această lucrare. Când suntem strânși la masa Domnului, Dumnezeu dorește ca noi să ne gândim nu numai la lucrarea Domnului, ci și la El Însuși și să aducem o jertfă de mulțumire împreună cu o jertfă de mâncare.

Fără să revenim la jertfa de mâncare, pe care am privit-o deja, vreau să accentuez totuși o particularitate pe care o vedem în versetul 13, unde găsim o jertfă de mâncare cu aluat. În capitolul 2 citim că în această jertfă niciodată nu era voie să se găsească aluat, însă aici, în jertfa de mâncare, în legătură cu jertfa de mulțumire, trebuia chiar să fie pâine dospită. Aluatul era deci nu numai admis, ci era prezis și chiar în legătură cu jertfa de mulțumire. Poporul

se strângea la intrarea cortului întâlnirii și lua această masă împreună cu Dumnezeu și Domnul Isus. Dumnezeu primește partea Sa, căci este punea Sa; așa cum am văzut în capitolul 3, preotul primea o anumită parte și oricine din popor, care era curat, putea să primească o parte. Așa este și în ziua Domnului, când ne strângem laolaltă. Chiar dacă jertfa este neacrită - prin aceasta mă gândesc la ceea ce noi vedem în persoana și în lucrarea Domnului Isus - gândurile și cuvintele noastre nu sunt pe deplin curate. Într-adevăr, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, acțiunea răului în noi este ținută în frâu prin puterea Duhului Sfânt, căci este vorba de pâine dospită - pâinea a fost deci coaptă și influența aluatului a încetat. Însă se găsește totuși în pâine și aceasta nu trebuie s-o uităm.

Atunci când ne găsim în apropierea Domnului și lăsăm Duhul Sfânt să lucreze în noi, mai este totuși deseori ceva omenesc în jertfa pe care o aducem. Cine îndrăznește să spună că el este curat sută la sută și aduce lui Dumnezeu jertfa în chip desăvârșit? Deseori inconștienți spunem ceva care nu este perfect drept sau nu a fost lucrat numai de Duhul Sfânt. Dumnezeu ne dă aceste prescripții, ca noi să fim conștienți de această problemă. Dacă ne apropiem de Dumnezeu ca să-I aducem jertfa noastră, noi trebuie să fim conștienți de ceea ce a făcut El pentru noi. În arderea-de-tot am văzut ce am devenit noi pe baza lucrării înfăptuite de Domnul Isus. Noi avem acum libertate deplină să pășim înaintea lui Dumnezeu. Am fost primiți în Cel Preaiubit, în așa fel încât Dumnezeu ne vede acum în toată frumusețea Domnului Isus. Însă în noi înșine eram săraci, păcătoși pierduți și noi știm ce suntem în practică. Așa cum de Paște trebuiau mâncate verdețuri amare, la jertfa de mulțumire trebuia să se aducă pâine dospită.

Cât de frumos este aceasta! Pâinea de fapt nu ajungea pe altar, însă era totuși oferită lui Dumnezeu. Despre această pâine se spune în mod expres: Din toate aceste daruri să aducă Domnului câte o bucată, ca dar ridicat" (versetul 14). Când noi rostim înaintea lui Dumnezeu ceea ce noi am devenit prin lucrarea Domnului Isus, Dumnezeu privește aceasta ca pe o jertfă ridicată; noi avem voie să ne aducem pe noi înșine ca pe o jertfă ridicată. Aceasta este ceva pe care noi o facem de asemenea duminica dimineța. O jertfă ridicată este ceva pe care noi o ridicăm, ca s-o oferim lui Dumnezeu. Ce slujbă prețioasă! Așa cum am văzut în capitolul 3, aici ne este arătat că noi aducem lui Dumnezeu mâncarea Sa, prin aceea că noi I-o prezentăm. Aceasta ne-o spune Dumnezeu aici, în acest subcapitol și noi înțelegem apoi ceea ce este, când îl facem.

Să ne întoarcem la celelalte lucruri pe care le vedem aici. Mai întâi este vorba de o jertfă de mulțumire sau de laudă și în versetul 15 citim: „Carnea jertfei sale de laudă și de mulțumire să fie mâncată chiar în ziua în care este adusă; să nu se lase nimic din ea până dimineța”. Cred că aceasta ne devine mai clar, dacă ne gândim la Luca 15. Când fiul pierdut s-a reîntors la tatăl său, avea voie să ia parte la masa de sărbătoare. Era sărbătoarea tatălui; el o serba împreună cu tatăl său și avea parte la bucuria tatălui. La fiul mai mare vedem însă altceva. Acesta spune: „Nu mi-ai dat niciodată măcar un ied, ca să mă înveslesc cu prietenii mei" (versetul 29). Și el dorea să aibă o sărbătoare, însă cu prietenii săi, fără tatăl său. Însă Dumnezeu ne iubește prea mult, ca să ne dea bucurii de sărbătoare, fără ca El să aibă parte la acestea. El Se bucură împreună cu noi și, în fond, bucuria Sa este și bucuria noastră. El a tăiat vițelul cel îngrășat. Aceasta rezultă de aici. Când ne strângem duminica dimineța și Duhul Sfânt îndreaptă gândurile noastre spre lucrarea Domnului Isus și spre harul lui Dumnezeu, atunci trebuie ca inimile noastre să fie foarte reci, dacă atunci nu suntem plini de recunoștință. Când apoi cântăm o cântare

și un frate inspirat, ca și cum ar fi gura Adunării, rostește o mulțumire, atunci inimile noastre se încălzesc și din ele se ridică mulțumiri către Dumnezeu. Dumnezeu primește cu plăcere aceste laude și în același timp inimile noastre se hrănesc din Domnul Isus. Însă nu știm noi din experiență, că aceasta nu durează mult? Am amintit deja: mulțumirea se ridică din inima noastră, când noi suntem strânși laolaltă, însă de cele mai multe ori dispare când suntem iarăși acasă și la câteva zile după aceea ea nu mai este prezentă.

Dumnezeu însă caută adevărul înăuntru. El dorește ca noi să avem părtășie cu El și cu Persoana și lucrarea Domnului Isus. Din această cauză, jertfa trebuia mâncată în aceeași zi. Pericolul este mare, ca din realitate să devină o formă goală. Mi-a căzut odată în mâini cartea de cântări a unui frate, în care la anumite cântări erau notate anumite locuri din Biblie. Pentru că îl cunoșteam pe acel frate, am văzut că erau locuri pe care el le citea deseori în fața fraților. Erau locuri din Biblie, care probabil după cântatul imnului respectiv erau citate și probabil că prima dată au fost lucrate de Duhul și se potriveau bine cu cântarea. Însă când acum se cerea o cântare, el citea deseori locurile notate. Aceasta era însă ceva care nu venea din inima sa și de aceea nu avea nici o valoare pentru Dumnezeu. Era pentru Dumnezeu ceva necurat și tocmai aceasta ne este prezentat aici: „Carnea jertfei de mulțumire, de laudă, să fie mâncată chiar în ziua în care este adusă; să nu se lase nimic din ea până dimineața” (versetul 15). În ziua următoare era ceva necurat: „Sufletul care va mânca din ea, își va purta nelegiuirea”.

În versetul 16 este vorba de o jertfă pentru împlinirea unei juruințe sau de un dar de bunăvoie. Să luăm un exemplu din Noul Testament. Când cineva mergea la templu, putea acolo să cumpere animale. Să ne imaginăm un israelit care vine la templu și primește gândul: „Acum eu fac lucrul acesta, căci am multe motive să aduc lui Dumnezeu o jertfă”. Desigur, aceasta era ceva bun în ochii lui Dumnezeu, însă era totuși ceva care s-a ridicat în acel moment în inima omului. Cu totul altceva era o jertfă care se baza pe o juruință. Juruința n-a fost făcută în acel moment, ci mult mai înainte. În inima unui asemenea israelit era dorința să laude cu ceva pe Dumnezeu, așa cum întâlnim deseori în Cuvântul lui Dumnezeu. Acum a sosit momentul ca el să meargă în templu ca să-și aducă jertfa. Este ceva pe care el îl avea de mult timp în inimă. Tot așa ceva este și la darul de bunăvoie, când cineva merge la templu și plănuiește să aducă lui Dumnezeu o jertfă. Înțelegem deja că asta înseamnă mult mai mult decât o jertfă de mulțumire.

Am amintit deja străngerile noastre laolaltă de duminica dimineața. Dacă eu m-am ocupat până sâmbătă seara cu tot felul de lucruri și toată săptămâna n-am avut timp să mă preocup realmente cu Domnul, atunci duminica dimineața eu vin cu o inimă rece și goală. Nu este deseori așa? Dacă spuneți nu, atunci eu sunt singurul care am avut această experiență. Însă Duhul Sfânt vrea totuși să provoace ceva în mine, căci se găsesc frați și surori care au venit cu inima plină. Pe aceștia Duhul Sfânt îi poate folosi, ca să ceară o cântare sau să înalțe o rugăciune, prin care inima mea să se încălzească și eu să fiu adus în starea de a aduce o jertfă de mulțumire. Însă acolo vor fi și alți frați care în timpul săptămânii și-au luat timp să se ocupe cu Domnul. Ei au văzut frumusețea Domnului. Inima lor este umplută cu admirație și adorare și ei vin, în imaginea din Deuteronom 26, cu coșul plin. Pe asemenea frați, Duhul Sfânt îi poate folosi încă de la început pentru aducerea jertfelor. Că aici este vorba de ceva care pătrunde până în adânc, este clar. De aceea se și spune: „Iar ce va rămâne din ea să fie mâncat a doua zi” (versetul 16). Ceea ce a fost lucrat în inima mea în timpul săptămânii, nu dispare în momentul când eu părăsesc localul, ci este de lungă durată. Poate să fie „mâncat” și a doua zi, adică atât

timp cât a fost lucrat în inimă, căci este în legătură cu Domnul și cu lucrarea Sa de pe cruce, iar Dumnezeu are parte din aceasta. Atât timp cât este plăcut pentru Dumnezeu, este și hrană reală pentru inima noastră, și nu numai pentru mintea noastră.

Dacă cineva voia să aducă o jertfă de mulțumire, el venea cu animalul său de jertfă la intrarea în cortul întâlnirii, unde trebuia să-l taie, adică el trebuia să aibă înaintea ochilor faptul că Domnul Isus a murit. Apoi preotul stropea sângele pe altar. Aceasta este în legătură cu ceea ce am spus despre masa Domnului, care trebuie văzută în legătură cu moartea Domnului. Noi ar trebui să fim conștienți că Domnul Isus a murit; de aceea jertfa trebuia să fie mâncată în aceeași zi sau în ziua următoare.

Cât de important este aceasta, vedem în versetul 18:

„Dacă s-ar întâmpla să mănânce cineva a treia zi din carnea jertfei lui de mulțumire, jertfa lui nu va fi primită și nu se va ținea în seamă celui ce a adus-o; ci va fi un lucru urâcios și oricine va mânca din ea își va purta vina”.

Acestea sunt și pentru noi cuvinte serioase, la care ar trebui să medităm în lumina lui Dumnezeu. Este, ceea ce noi jertfim, cu adevărat în aceeași zi tăiat? Sunt inimile noastre umplute cu lauda și adorarea pe care a lucrat-o Duhul? Este cântarea pe care noi am cerut-o și ceea ce noi rostim, cu adevărat expresia a ceea ce este în inima noastră? Dacă nu este așa, Scriptura o numește necurată. Trebuie să fie ceva care trăiește cu adevărat în inima noastră. Persoana și lucrarea Domnului Isus trebuie să fie o realitate vie înaintea ochilor noștri.

Am fost odată într-o duminică dimineața într-o adunare unde toate cântările sunau minunat, ca un cor și erau cântate exact după note. Toți au căutat să cânte cât se poate mai frumos. Însă ce era în aceasta duhovnicesc? Când inimile noastre se preocupă numai de melodie, atunci lucrul acesta nu mai este duhovnicesc. Melodia nu se ridică spre Dumnezeu, ea este numai mijlocul prin care noi putem rosti împreună cuvintele cântării. Acesta este cântecul cel mai bun, care nu ne lasă să ne gândim la melodie, ci gândurile noastre se îndreaptă spre cuvinte, care ar trebui să exprime ce este în inima noastră. Așa ar trebui să fie și la fratele care, ca o gură a adunării, rostește adorarea și lauda care ies din inima tuturor celor care sunt adunați.

Am văzut deja ce este de fapt jertfa de mulțumire: o masă a copiilor lui Dumnezeu. Dumnezeu ca Cel care este Cap al familiei primește partea Sa, iar fiii lui Aaron primesc o parte. Se spune în continuare în versetul 19: „Orice om curat poate să mănânce carne”. Însă este clar că este necesară o absolută sfințenie. În primul rând, pentru că noi ne găsim în prezența lui Dumnezeu, Domnul Isus este prezentat aici ca Preot. Înseamnă că noi Îl vedem aici pe Dumnezeu nu ca tată, ci ca Dumnezeu. Domnul Isus nu este Preot la Tatăl, ci la Dumnezeu, așa cum spune epistola către Evrei; și asta înseamnă că locul unde noi ne strângem laolaltă trebuie să poarte semnul sfințeniei. În al doilea rând, ceea ce noi „mâncăm” este Domnul Isus în lucrarea Sa pe cruce, adică Domnul Isus ca Cel care moare sub judecata lui Dumnezeu. De ce a murit El? Evrei 9.26 ne spune: „ca să desființeze păcatul”. Asupra Lui, Dumnezeu a exercitat toată judecata Sa cu privire la păcat. La cruce a fost vizibil cât de sfânt este Dumnezeu și cum urăște El păcatul. Când acesta este punctul central al mesei, noi înțelegem că acesta este locul cel mai sfânt de pe pământ. Dumnezeu trebuie să fie sfințit în acei care se apropie de El. Aceasta o găsim în versetele 19-21.

Însă și locul poate fi necurat, căci citim despre carnea care s-a atins de ceva necurat, că prin aceasta a devenit necurată. Carnea în sine, normal, este desăvârșit de curată, căci vorbește despre Domnul Isus; căci mai bine a vrut să moară, decât să lase păcatul să persiste. Locul unde este carnea trebuie să fie curat și, așa cum vedem, carnea devine necurată dacă locul este necurat. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă cu privire la aceasta un exemplu clar. Găsim, de exemplu, acest principiu în Hagai 2.11-13. În 1 Corinteni 5 este vorba de păcat în mijlocul adunării și Dumnezeu spune: „Dați răul afară din mijlocul vostru” (1 Corinteni 5.13). În 2 Timotei 2 se vorbește despre necurăția din casa lui Dumnezeu și acolo se spune că noi trebuie să ne despărțim de aceasta și că trebuie să găsim un loc unde nu se mai găsește nici o necurăție. Cum ar putea un loc caracterizat prin păcat - unde de exemplu învățătura despre dumnezeirea veșnică a Domnului sau despre adevărata Sa natură omenească este nerecunoscută sau unde nu se mai execută nici o disciplinare - să fie locul unde noi am putea avea o întâlnire cu Dumnezeu? El spune: într-un asemenea mediu Eu nu pot locui. Carnea este necurată și nu vorbește despre Domnul Isus, care a murit pe cruce. Nu trebuie să fie mâncată, ci trebuie să fie arsă în foc.

În a doua parte a versetului 19 găsim totuși ceva minunat: „Orice om curat poate să mănânce carne”. Este rânduită pentru tot poporul. Desigur, nu este rânduită pentru cei necredincioși, căci nici un necredincios nu poate fi curat; este necurat din creștet până la tălpile picioarelor. Numai aceia care cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor, ale căror păcate au fost spălate prin sângele Său sunt curați. Oricine aparține poporului lui Dumnezeu are voie să vină și să ia loc la masa Domnului, însă este de la sine înțeles, numai dacă el este curat în mod practic. Aceasta o găsim în versetele 20 și 21.

Vedem mai întâi în versetul 20 pe cineva care mănâncă din carne, în timp ce necurăția este asupra lui. Noi ne găsim într-un loc sfânt, unde Dumnezeu invită pe ai Săi la Sine. Însă acum vine cineva care nu este curat. Aceasta a fost și situația din Corint. Vedem ce prescrie Dumnezeu acolo. În 1 Corinteni 5 este vorba de cineva al cărui păcat a fost descoperit și Dumnezeu spune: „Scoateți răul din mijlocul vostru!” El nu trebuie tolerat în mijlocul sfinților. Același lucru îl găsim și aici: „să fie nimic din poporul Său”. Oricine credincios va înțelege bine că lucrul acesta este necesar. Numai puțini credincioși vor afirma că nu trebuia dat afară răul din Corint; cineva care trăiește în mod vădit în păcat nu are voie să ocupe loc la Masa Domnului.

Însă în versetul 21 găsim un al doilea gând: „Și cine se va atinge de ceva necurat, fie de vreo necurăție omenească, fie de un animal necurat, fie de o altă întinăciune, și va mânca din carnea jertfei de mulțumire care este a Domnului, să fie nimic din poporul său”. Dacă cineva... „se atinge”, el însuși într-adevăr nu este necurat, însă stă în legătură cu ceva necurat. Noi oamenii vedem așa ceva deseori cu alți ochi decât Dumnezeu.

Înainte cu 125 de ani a avut loc prima despărțire între frați, care se referea la acest principiu. Un învățător fals a atacat firea omenească curată a Domnului Isus. Frații s-au despărțit de el, însă o adunare n-a vrut să facă lucrul acesta. Într-adevăr, nu l-a admis pe acel bărbat, dar au primit la frângerea pâinii pe cei care continuaseră să frângă pâinea cu el. Se spunea: „Părtășia cu necurăția nu murdărește, dacă cineva nu este el însuși necurat”. Aici însă vedem cum gândește Dumnezeu asupra acestui fapt, când cineva „se atinge de ceva necurat”. Aici este vorba, deci, nu de propria necurăție, ci de necurăția altuia. Când cineva era în legătură cu acesta și mânca din carnea jertfei de mulțumire, acest suflet trebuia ucis din mijlocul poporului său. Pentru

Dumnezeu este același lucru, fie că noi înșine suntem necurați, fie că venim în legătură cu cineva care este necurat. Pe asemenea persoane, Dumnezeu nu le invită la masa Sa și, dacă ei totuși au luat parte, ei trebuie să fie uciși! Cel mai important este motivul care a fost dat pentru aceasta: „Carnea jertfei de mulțumire aparține Domnului”. Noi am putea gândi că aparține celui care aduce jertfa, căci el a adus animalul, el l-a tăiat. Într-adevăr, el a dat o parte Domnului, însă restul trebuia mâncat cu ceilalți, care erau curați. În capitolul 17 acest gând este dezvoltat mai mult. Atât timp cât poporul era în pustie, fiecare care voia să taie un animal ca jertfă, trebuia să-l aducă la intrarea cortului întâlnirii, ca jertfă de mulțumire. Nimeni deci nu avea voie să mănânce carne, dacă nu provenea dintr-o jertfă de mulțumire. Cel care aducea jertfa, o aducea într-adevăr, însă era o jertfă pentru Dumnezeu și, începând din acest moment, aparținea lui Dumnezeu. Venea într-adevăr de la cel care aducea jertfa, însă în sens duhovnicesc aceasta vorbește despre Fiul lui Dumnezeu, de lucrarea de pe cruce. Dumnezeu este Cel care a dat pe Fiul Său. De aceea jertfa de mulțumire aparținea lui Dumnezeu și numai El putea decide cine să aibă parte din ea, așa cum am văzut în aceste versete.

În versetele 22-27 este vorba de grăsime și de sânge. Am privit deja aceasta, de aceea nu vreau să mai spun multe. Așa cum am văzut, grăsimea este simbolul puterii voinței. Însă din ce rezultă voința noastră? Din sentimentele inimii noastre. Eu vreau ceea ce iubesc și de aceea actele noastre voliționale sunt determinate de cerințele și dorințele inimii noastre. Cine are drept asupra sentimentelor inimii noastre? Găsim aceasta în Deuteronom 6.5. Creatorul a întocmit pe oameni, El i-a creat pentru Sine însuși și cere ca ei să-L iubească din toată inima. Omul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima sa, cu tot sufletul său -și Domnul Isus adaugă în Luca 10.27 și în Marcu 12.30: „și cu toată puterea ta și cu toată mintea ta”. Înseamnă că Dumnezeu are drept asupra voinței oamenilor. Este clar că o creatură nu are voie să aibă propria sa voință, ci trebuie să asculte. De aceea Dumnezeu spune că grăsimea trebuie să fie numai pentru El și anume în mod deosebit la jertfa de mulțumire. Așa cum s-a spus, acesta este un principiu general, însă la jertfa de mulțumire totul vorbește despre Domnul Isus, despre puterea voinței Sale la moartea Sa, despre sentimentele inimii Sale, pe când El înfăptuie lucrarea de pe cruce. El a fost ascultător până la moarte de cruce. El spune în Ioan 14.31: „Eu iubesc pe Tatăl”. Dumnezeu ne-a dat în Scriptură un frumos tablou despre aceasta, prin descrierea robului evreu în Exodul 21. Dacă a slujit șase ani, el avea dreptul să fie eliberat. Dacă însă stăpânul său i-a dat o soție, el putea spune: „Iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei, nu vreau să plec liber” (versetul 5) și atunci el lăsa să i se străpungă urechea, ca semn că voia să rămână pentru totdeauna rob. În acesta vedem pe Domnul Isus. De ce S-a dat pe Sine Însuși? „Eu iubesc pe Domnul meu, soția mea și copiii mei.” Biblia spune că El mă iubește pe mine personal. Din dragoste pentru mine El a mers la cruce. Scriptura spune de asemenea că El ne iubește pe toți: „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5.25). Însă Scriptura mai spune și că El a iubit pe Tatăl Său și că din dragoste pentru El S-a dat pe Sine, ca să-L slăvească. În aceasta vedem grăsimea, care peste câteva versete stă în legătură cu pieptul (versetul 30). Pentru că dragostea Sa era așa de prețioasă pentru Dumnezeu, așa cum spune Efeseni 3.19, ea este pentru noi prea mare, ca noi s-o putem înțelege. Grăsimea trebuia jertfită numai lui Dumnezeu.

Așa cum știm, aceleași lucruri sunt valabile și pentru sânge. În Leviticul 17 vedem că „viața (sufletul) trupului este în sânge” și că „sângele face ispășire pentru suflet” (versetul 11). Deci sângele este hotărât să fie numai pentru Dumnezeu. Viața vine de la Dumnezeu. El singur are drept asupra ei și de aceea nici un om nu avea voie să mănânce sânge. Nici noi nu avem voie, așa

cum spune foarte clar Faptele Apostolilor 15.29 și așa cum se spune și aici, în versetul 27: „Oricine va mânca sânge de orice fel va fi nimicit din poporul său.”

Începând cu versetul 28 vedem apoi ce trebuie să facă cel care aduce o jertfă de mulțumire. Este o slujbă minunată. Aceasta este totdeauna succesiunea Cuvântului lui Dumnezeu; putem gusta cele mai mari binecuvântări, numai atunci când luăm seama la prescripțiile corespunzătoare. Cu cât stăm mai sus și cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult ni se potrivește o stare de sfințenie mai înaltă; aici în prezența lui Dumnezeu nu este nicidecum întuneric. De aceea găsim și aici mai întâi prescripțiile și abia după aceea slujba propriu-zisă.

În capitolul 3 am văzut că acela care aducea o jertfă de mulțumire nu trebuia să facă aproape nimic. El trebuia într-adevăr să aducă jertfa și s-o taie, însă mai departe lucrarea revenea preotului. Aici însă vedem ceva care nu este amintit în capitolul 3. Vedem că cel care aducea jertfa avea totuși o slujbă și ce frumoasă este slujba aceasta! În capitolul 7.29 se spune: „Cine va aduce DOMNULUI jertfa lui de mulțumire, să aducă DOMNULUI darul lui, luat din jertfa de mulțumire”. El trebuia deci să aducă singur Domnului jertfa Sa, iar în versetul 30 se subliniază încă o dată că el singur trebuia să facă lucrul acesta: „Să prezinte cu mâinile lui ceea ce trebuie mistuit de foc înaintea DOMNULUI; să aducă grăsimea cu pieptul, iar pieptul să-l lege într-o parte și într-alta, ca dar legănat înaintea DOMNULUI”. Ce gând minunat! Am văzut deja că Dumnezeu invită pe tot poporul Său la El, la această masă minunată, masa familiei lui Dumnezeu, să vină la altarul de aramă. Știm de asemenea că acesta este o imagine a mesei Domnului. Dumnezeu dorește ca oricine aduce o jertfă, să dorească să aducă o jertfă de mulțumire, ca fiecare inimă să fie umplută de toată slava Domnului Isus și cu mulțumire pentru ceea ce a făcut Dumnezeu, încât oricine simte nevoie să aducă lui Dumnezeu jertfa sa de mulțumire. Dumnezeu dorește de asemenea ca fiecare s-o aducă cu propriile mâini. Nu trebuie să gândim: acest frate sau acela poate s-o facă mult mai bine. Probabil că un fiu al lui Aaron ar fi adus mai bine jertfa. Însă misiunea fiilor lui Aaron era să stropească sângele și misiunea celui care aducea jertfa lui Dumnezeu era ca el s-o jertfească și s-o prezinte cu mâinile sale.

Acesta este un gând care ar trebui să ne stimuleze la o adâncă meditație. Am întrebat odată pe un frate, care niciodată n-a participat în adunările de adorare din ziua Domnului, dacă el n-are nimic pe care ar putea să-l aducă drept mulțumire. Răspunsul său a fost că ceilalți pot s-o facă mult mai bine decât el. Este posibil că alți frați pot să se exprime mai bine, însă Dumnezeu nu spune nimic în privința aceasta. El spune că toți care au ceva, trebuie să aducă jertfa cu propriile lor mâini și El dorește să-Și primească partea din mâna copiilor Săi. Și care este partea Sa? Este grăsimea și pieptul. Pieptul este o imagine a simțămintelor inimii, iar grăsimea vorbește de puterea voinței. Noi putem deci spune că în aceasta se arată puterea dragostei nemăsurate a Domnului. Nu ne gândim noi atunci la Cântarea Cântărilor? „Dragostea este tare ca moartea. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț” (Capitolul 8.6,7). În Efeseni 6.19 se spune că dragostea întrece cunoștința. Această dragoste nu vom putea niciodată s-o cuprindem, căci ea este prea mare pentru noi. Numai Dumnezeu o cunoaște cu adevărat. Nu ar trebui să ne minunăm mereu, când ne gândim la dragostea Domnului Isus pentru noi? De ce m-a iubit așa de mult, încât a vrut să moară pentru mine? Eu nu înțeleg. În mine nu este nimic bun. Și de ce mă iubește acum? Eu nu înțeleg. În fiecare zi trebuie să mă smeresc înaintea Lui și să mărturisesc cât de rece este inima mea și cât de puțin trăiesc eu pentru El și cu toate acestea

El mă iubește! Eu nu înțeleg, însă Tatăl știe. Tatăl știe cât Îl iubește Fiul și Dumnezeu spune: „Pentru voi este de neînțeles și, dacă meditați mai mult, vă veți convinge. Însă voi trebuie să-Mi aduceți grăsimea împreună cu pieptul”.

Cum se petrece aceasta? „Să aducă grăsimea cu pieptul, iar pieptul să-l legene într-o parte și într-alta, ca dar legănat înaintea Domnului” (versetul 30). Aceasta este o slujbă pe care Dumnezeu ne-o dă duminica dimineată. Ce înseamnă „a legăna”? Înseamnă ca ceea ce ai în mână să miști înapoi și încolo. Așa facem, când vrem să arătăm ceva. Dumnezeu spune aici: „Faceți aceasta, și arătați-Mi ce ați văzut voi din dragostea Domnului Isus”. Ce slujbă minunată! Dumnezeu cunoaște dragostea Domnului Isus mai bine decât noi, însă El dorește ca noi s-o vedem și să rostim înaintea Lui ceea ce noi am văzut din această dragoste. Asta înseamnă „a legăna”.

Citim mai departe: „Preotul să ardă grăsimea pe altar” (versetul 31). Ceea ce noi am legănat înapoi și încolo înaintea feței lui Dumnezeu, preotul jertfește pe altar. Este partea lui Dumnezeu și El o numește partea Sa, mâncarea Sa (Leviticul 3.11 și 16). Să medităm un moment la aceasta. Dumnezeu primește ceva din mâna noastră, pe care El o numește pâinea Sa. Aceasta este o parte a slujbei noastre de duminica dimineată. Noi suntem responsabili să aducem lui Dumnezeu pâinea Sa, mâncarea Sa.

Acum urmează a doua parte a jertfei: „Iar pieptul să fie al lui Aaron și fiilor Săi” (versetul 3). Pieptul vorbește despre dragostea Domnului Isus, este ceea ce noi înțelegem din aceasta. El este dat lui Aaron și fiilor săi. Aaron este o imagine a Domnului Isus și am văzut de asemenea ce înseamnă fiii lui Aaron. Sunt aceia care înfăptuiesc ceea ce ei au în Hristos, cei care sunt obișnuiți să stea în prezența lui Dumnezeu și acolo au învățat cum judecă Dumnezeu lucrurile și care acum văd toate cu ochii lui Dumnezeu. În Noul Testament aceștia sunt caracterizați ca frați și surori duhovnicești; deci pentru Aaron și fiii săi era hotărât pieptul. Domnul Isus primește partea Sa și noi avem de asemenea parte cu El. Noi nu le posedăm singuri, ci este bucuria Sa să le împartă cu noi. Când fiul pierdut din Luca 15 s-a întors acasă, s-a tăiat vițelul cel îngrășat și a avut loc o sărbătoare. Putem crede noi că fiul a serbat singur? Nu, toată casa a luat parte la masă și la toate lucrurile tatălui. Așa este și aici. Domnul primește partea Sa din ceea ce este și partea noastră. Care este însă partea familiei preotești? Pieptul. Da, fiecare credincios înțelege ceva din dragostea Domnului, însă numai dacă noi suntem obișnuiți să stăm în prezența Domnului și în felul acesta să-L cunoaștem mai bine, putem să prețuim mai mult dragostea Sa și atunci inimile noastre se pot hrăni din ceea ce este în inima Sa.

„Din jertfele voastre de mulțumire, să dați preotului și spata dreaptă, aducând-o ca dar luat prin ridicare” (versetul 32). O jertfă de ridicare a fost luată și oferită lui Dumnezeu în același mod, însă o primea și preotul. În versetul 33 găsim pentru ce preot era destinată: „Spata aceea dreaptă să fie partea aceluia dintre fiii lui Aaron care va aduce sângele și grăsimea jertfei de mulțumire”. Spata cea dreaptă (sau umărul drept) era deci destinat pentru acela care aducea sângele pe altar și prin aceasta arăta prețuirea acestuia și putea să facă aceasta pentru că era preot. El cunoștea valoarea sângelui și a lucrării Domnului Isus de pe cruce, pentru că el s-a preocupat în amănunt cu acestea. El primește aici umărul cel drept, adică spata, care este simbolul puterii Domnului Isus în umblarea Sa și a puterii în care El a înfăptuit lucrarea de pe cruce. Aceasta ne amintește de înțelesul grăsimii, puterea dragostei Domnului Isus, când El a înfăptuit lucrarea de pe cruce (această putere s-a descoperit și în viața Sa, însă aici este vorba de moartea Sa).

Aceasta era partea preotului care aducea sângele și numai El mânca din ea. Ce parte minunată! Trupul nostru firesc este întărit prin ceea ce mâncăm, prin ceea ce primește trupul nostru și tot așa este și în domeniul spiritual. Hrana duhovnicească pe care ne-o luăm clădește ființa noastră duhovnicească. Preotul care se preocupă cu Domnul are nevoie pentru aceasta de putere. Când el se ocupă de sânge și îl stropește pe altar, el primește spata dreaptă ca hrană și prin aceasta primește puterea necesară pentru împlinirea slujbei sale.

Am văzut acum partea lui Dumnezeu, partea Domnului Isus, partea unuia din fiii lui Aaron și mai ales partea preotului care stropea sângele. Am citit de asemenea că oricine era curat își primea partea lui. Oricine aparținea poporului lui Dumnezeu și era curat avea voie să vină, chiar dacă el era întors la Dumnezeu abia de o zi. Și aceia care s-au ocupat prea puțin cu Domnul Isus, au voie să vină. Dacă el n-are nimic ca să jertfească, aduc alții și el are dreptul să mănânce din aceasta. Într-adevăr, Dumnezeu dorește ca fiecare să aducă ceva, însă dacă cineva n-are nimic, el are totuși voie să vină. Alții aduc jertfele lor și dacă el este curat, are voie să mănânce împreună cu ei din ele. Aceasta este slujba pe care ne-a dat-o Domnul. Nu este o slujbă minunată?

Dumnezeu dorește să ne aducă la acest țel. La sfârșitul acestui capitol 7, care ne arată jertfele, Dumnezeu ne pune înainte rezultatul final al întregului. Dumnezeu ne-a dat spre cercetare arderea-de-tot, ca noi să vedem și să recunoaștem în aceasta plinătățile și slava lucrării Domnului Isus, cât de desăvârșit de slăvit a fost Dumnezeu prin lucrarea de pe cruce, încât înțelegem ceea ce noi am devenit pentru Dumnezeu, în El. Dumnezeu ne-a dat pe Domnul Isus în viața Sa ca jertfă de mâncare, ca prin aceasta să avem ceva deosebit în inimile noastre, atât timp cât suntem pe pământ. El ne-a dat jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină, ca prin ele, când noi am păcătuit, să privim spre cruce și să vedem ce înseamnă cu adevărat păcatul și prin aceasta să venim la adevărata judecată de sine. Toate acestea trebuie să conducă la strângerea noastră laolaltă la masa Sa; și nu numai fiii lui Aaron, ci toți cei care fac parte din poporul Său, care sunt curați, împreună să exercite slujba. Dumnezeu dorește ca fiecare să vină cu jertfa sa. Fiecare trebuie să se preocupe în cursul săptămânii cu Domnul Isus, ca astfel fiecare să vină cu panerul plin, adică bogat în cunoașterea lucrării Domnului, ca în felul acesta Duhul Sfânt să-i poată folosi; și cu „mâinile lor” să aducă o jertfă. Însă și acela care nu are nimic care să poată fi jertfit este binevenit. El are voie să ia parte la masă împreună cu Dumnezeu, cu Domnul Isus și cu toată familia lui Dumnezeu și să se hrănească din mâncarea prețioasă.

Am văzut cât de sfânt este acest loc. Locul unde Dumnezeu invită pe poporul Său este locul cel mai sfânt de pe pământ. Se găsește la altarul de aramă, care este atât de sfânt, încât judecata lui Dumnezeu nu poate atinge sau nimici nimic din el (compară cu Numeri 16.36-39).

Când apoi privim versetele 28-36, atunci nu ar trebui să spunem că acesta este locul cel mai sfânt și că nu se poate găsi un alt loc mai minunat? Acesta este locul pe care Dumnezeu ni l-a dat încă deja pe pământ! Așa cum știm, altarul de aramă era în curtea cortului, iar curtea este o imagine a acestui pământ, ca locul unde a fost ridicată crucea Domnului Isus. Aceasta este slujba pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Suntem noi conștienți de ea?